

[Justitsministeren.]

Men efter dette Tidspunkt maatte jeg under Hensyn til, hvad der i øvrigt var forelagt mig fra juridisk Side, sige som saa: Nu er der ikke nogen som helst Grund til at formode, hvis der overhovedet har været nogen Tvivl, at Højesteret, efter at Lovgivningsmagten paa ny har givet den samme Bemyndigelse — som igen har faaet sit Udtryk gennem Handelsministeriets Bekendtgørelse —, skulde underkende de to foregaaende Domme. Det er den rent saglige Betragtning, som det ærede Medlem har gjort gældende. Det viser sig her, at denne min Opfattelse netop støttes af det, som det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen læste op, idet Bestyrelsen ovre i Kolding ræsonnerer paa ganske samme Maade — og rent juridisk rigtigt —: Nu, efter at Lovgivningsmagten paa ny har vedtaget en Lov, hvor de paagældende Bestemmelser har samme Form, er det givet, at de to Domme vil blive godkendt. Dette vil jeg bede den ærede Ordfører for Venstre lægge Mærke til, at jeg selv har været inde paa hans Betragtning om Sagens principielle Karakter og har ventet med at afgøre Sagen, indtil Lovgivningsmagten paa ny havde taget Stilling ved Gennemførelsen af Loven af 18. December 1935.

Det andet Argument, der ikke er saa saglig rigtigt, men i hvert Fald er saglig ment, fra Ordføreren for Venstre, var jo dette, at det var ingen Begrundelse for Afvisningen af Appellen, at Underinstanserne, derunder i dette Tilfælde ogsaa Rigsadvokaten og Justitsministeren — altsaa Underinstanser i Forhold til Højesteret, det er ikke for at fornærme disse høje Embedsmænd, men i denne Forbindelse, under Hensyn til Højesterets Stilling, er det Underinstanser, sagde det ærede Medlem —, at disse forskellige Underinstanser mente, at Dommen var rigtig. Jo, det er det. Det er muligt, at det ikke burde være saaledes, det kan man diskutere, men som Retsplejelovens § 966 er formuleret og i Henhold til gammel dansk Retspraksis er det Justitsministeren, der i saa Tilfælde skal afgøre, hvorvidt Sagen skal for Højesteret i Henhold til den Begrundelse, der i øvrigt findes i Loven, og for saa vidt er han netop ikke Underinstans, han er den øverste med Hensyn til Afgørelsen heraf. Og hvis han har den Opfattelse, at Lovens Bestemmelser ikke finder Anvendelse efter en rent juridisk Betragtning, saa maa han tage det Ansvar paa sig at afvise Appellen, ogsaa selv om der maatte komme en saadan politisk Dagsorden ud af det.

Heraf vil den ærede Ordfører for Venstre forstaa, at selv om jeg anerkender det saglige Udgangspunkt i hans Udtalelser, har han efter min Formening, som Sagen foreligger, ingen Ret til at ræsonnere, som den af Venstre stillede Dagsorden giver Udtryk for, og derfor maa jeg anmode om, at man stemmer imod denne Dagsorden.

Det tredie Argument blév, som jeg sagde, fremdraget af Ordføreren for Det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Hasle. Det ærede Medlem bestred jo ikke, at jeg havde taget rent sagligt og juridisk paa denne Sag og netop ikke ønsket at indblande politiske Hensyn, men, sagde han, selv om min Betragtning var saglig juridisk, var min Motivering efter hans Opfattelse ikke rigtig, idet det ikke var tilstrækkeligt til at afvise Appel af en Sag til Højesteret, at det ikke kunde forventes, at Højesteret vilde komme til et andet Resultat. Altsaa, det ærede Medlem ræsonnerer saaledes: Uanset om de Myndigheder, i hvis Haand det efter Retsplejeloven er lagt at afgøre, om en af to Instanser paa dømt Sag skal for Højesteret, ikke nærer nogen Tvivl om, at Højesteret ikke vil kunne komme til noget andet Resultat, saaledes som Lovgivningen paa det paagældende Omraade er, bør Justitsministeren alligevel lade Sagen komme for Højesteret, for saa vidt Sagen har en mere almindelig Interesse. Jeg tror, dette er rigtigt gengivet. Jeg indrømmer, at det ærede Medlem ikke angreb mig, han sagde, at det er en gammel Praksis hos Justitsministeriet at afvise Sagerne i saa Tilfælde. Jeg vil dertil sige, at jeg tror ikke, denne Praksis vil blive ændret af nogen Justitsminister, og jeg tror ikke, det vilde finde Billigelse eller vække Tilfredshed hos Højesteret, hvis den blev ændret. Jeg maa maaske her nævne, at jeg, første Gang jeg var Justitsminister, i et Par Tilfælde, hvor det forekom mig, at Sagen havde mere almindelig Interesse, lod den gaa til Højesteret, uanset at man fra Embedsmændenes Side ikke mente, at Højesteret vilde komme til et andet Resultat, altsaa var inde paa den af det ærede Medlem anbefalede Fremgangsmaade. Men hvad skete der i disse to eller i hvert Fald den ene Sag, som jeg husker? Der skete det, at Højesteret stadfæstede Landsrettens Dom, men med Tilføjelse af en Bøde paa 400 Kr. for unødigt Anke. Derefter opgav jeg, om jeg saa maa sige, Tilbøjeligheder til at reformere Højesteret; jeg saa deri et Udtryk for Højesterets eget Ønske om at blive fri for de Sager, som alle de sagkyndige — og noget Kendskab har Justitsministeriet og